

Igaz, Anya?

Izzadt a kezem a gumikesztyűben. Már egy órája csak a húst szeleteltem, de szerencsére a nemrég vásárolt kés megkönnyítette a dolgom. Olyan könnyedén szeltem ketté a húst, mintha vajból lenne. Egyforma darabokra vágtam, majd egy tálcára helyeztem, szépen, sorban. A kesztyűket lehámoztam kezemről, majd a tálcát megemeltem, és a hűtőhöz sétáltam. Fél kézzel kinyitottam az ajtaját, majd a legfelső polcra raktam.

Halkan dúdolva mosogattam. A vörös nedű még nem száradt rá a késre teljesen, szivaccsal és mosogatószerrel könnyedén lejött. Leöblítettem a habot, majd a kést megtöröltem és óvatosan a fiókba helyeztem. A vágódeszka már a csepegtetőn száradt. Észrevettem, hogy az alkarom még foltos maradt. Sóhajtván nyúltam a törülköendőért, majd a csap alá tartottam. Bevizezve elkezdtem a rám száradt vért ledörzsölni. Ez már nehezebben jött le. Annyira belemerültem, hogy észre sem vettem volna Alexet, ha nem csapja be maga után a konyhaajtót.

Ragadt a csempe, pedig harmadszor mentem rajta végig a felmosóval. Hiába minden vegyszer, csak elmázoltam a szétcsepegtetett vért. Rosszul voltam, a hányinger kerülgett.

Pedig Vanessa mellett már igazán hozzászokhattam volna. Azt tanácsolta, hallgassak zenét és dúdoljak halkán takarítás közben. Egy sor a dalból, egy húzás a koszos csempén. A következő versszaknál öblítés. Egy sor dal, húzás a csempén, öblítés. Újból.

Több időbe telt kitakarítani az alagsort, mint gondoltam. Homlokom kézfejemmel megtörölve lehajoltam a vértől vörösre festett vízzel teli vödörért. Megemeltem és felvittem a lépcsőkön.

Azonnal a vécébe öntöttem, hogy a mocskos vízből áradó szag ne terjenghesen a házban.

Amint végeztem, a konyhába mentem. Látni akartam, mielőtt apa mellé száműzzük.

– Feltörölte? – kérdeztem, majd másik alkarom is szemügyre vettem, hiszen nem akartam vérfoltosan ágyba bújni.

– Igen – motyogta halkán, majd a hűtőhöz lépve kinyitotta azt. Elfintorodott. Sápadt arcát megvilágította a nagy fémdobozból áradó halvány fény. Idáig éreztem a vér szagát.

– Estig kibírja. A zsákokat a kocsiban hagytam, mindjárt behozom – mondtam, majd lassan mögém sétálva átkukucskáltam széles vállá felett. Magammal néztem

farkasszemet. Azok a szemek, az ajkak, a pisze orr – mintha én feküdnék élettelenül a hideg üveglapon, elválasztva darabokra szedett testemtől. Az én vérem, vagy mégsem? Hiszen annak már régen nyoma veszett a lefolyóban. Magamat láttam szövetek és izomrostok formájában.

– Kicsit kifordultam önmagamból – suttogtam cinikusan.

Anya arca teljesen megváltozott, undorodtam tőle. Mosolya régen kedvességet és melegséget sugárzott, de az arcán elterülő grimasz most rideg volt. A hűtőből áradó dögszag miatt felhúztam az orrom. Elfordítva fejem a nővéremre pillantottam. Nyugodt volt, mint mindig.

Igazi vezéregyéniség. Sokan azt gondolták, olyan lesz mint anya, fullasztóan kedves, hiszen ugyanúgy néztek ki. Talán Vanessa haja hullámosabb és világosabb volt, de személyiségben nem is különbözhetek volna jobban. Sosem kérdőjeleztem meg nővérem döntéseit. Mindig a saját feje után ment, én pedig utána. Pedig anya hányszor mondta, hogy nem kell ezt tennem, helyette játszani akart velem és rajzolni, meg mesét olvasott. Sosem kiabált, és ha apa megütött, ő mindig ott volt, hogy az arcomon pirosuló tenyéryomra csókoljon, és elmondja, hogy mennyire fontos vagyok neki. Túlzott kedvessége miatt néha úgy éreztem, mintha szavai ragadnának, és nyakam köré fonódva lassan kiszívnák belőlem az életet. Vanessa volt az, aki kirántott anya karjai közül. Azt mondta, csak megmentett a hamis mosolyoktól, hogy anya bolond, és nem lehet rajta segíteni. Hittem neki.

Alex karja alatt átbújva arrébb toltam az ujjakat meg egy egész lábfejet, és mellé pakoltam egy-két befőttesüveget. A hűtő ajtajára szerelt rekeszek így kissé megkönnyebbültek, már csak a ketchupos flakon, a majonéz, pár doboz sör és a tojások súlya nehezedett rájuk. A szoszok külön rekeszben pihentek – szeretem a rendet.

Anya mindig azt mondta, hogy rendben és tisztaságban tud igazán gondolkodni az ember.

Eleinte csak igyekeztem megfogadni tanácsát, majd egyszerűen csak rám ragadt. Emlékszem, a játékaimat is mindig elpakoltam magam után. Bezzeg Alex mindig rendetlen volt, anya mégis kedvesen bánt vele. Összeborzolta göndör tincseit és arcon puszilgatta, majd együtt elpakolták a kisautókat meg a zsírkrétákat. Ő volt a kedvenc. Az járt a fejemben, hogy az öcsémből életképtelent nevel, hiszen a gyereket védeni kell az iszákos apjától, szeretettel és kedvességgel elhalmozni, hogy ne érezzen hiányt, de kérдем én, vajon nem apánkat védte?

Már akkor, hétévesen tudtam, hogy nem akarok olyan lenni, mint anya. Nem akartam a gyerekem megfojtani az álszeretetemmel, nem akartam őt mézesüvegbe gyömöszölni, hogy aztán megfulladjon az undorítóan édes nektárban. Talán túlságosan is hasonlítottam apámra, ezért nem bújócskázhattam velük. Figyelmet akartam, amit nem kaptam meg. Mindig csak Alex, a kicsi és törékeny Alex, akit könnyedén manipulálni lehet. Sokáig azt hittem, hogy ostobának nézel,

de igazából csak tartottál tőlem, igaz, anya? A te hibádból lett a fiad olyan buta, hogy hagyta, hogy befolyásoljam.

– Pakoljunk össze. Holnap hajnalban indulunk – mondtam, majd belöktem a hűtőszekrény ajtaját, és a garázsba indultam, hogy a kocsiból behozzam a zsákokat.

Anya arca eltűnt előlem. Hallottam, amint nővérem a kulcsokkal matat, majd eltűnik a garázsban. Menekülni akartam, ki az ajtón, el, messze, hogy sose térjek vissza. De úgy éreztem, anyával együtt én is a hűtőben ragadtam. A fémdoboz fogantyúját szorongattam, de képtelen voltam kinyitni. Féltem, hogy még jobban beszippan. Mintha halottaiból feltámadva is képes lenne galléromat megragadni, és a hidegbe rántani. A nővéremnek igaza volt. Megfojtasz, anya, hát nem látod? Hátráltam egy lépést, csípőm a konyhapultnak ütközött. Ki kell bírnom. Vanessa majd megoldja. Mindig megoldotta. Apát is eltemettük, most sem lesz baj. Rendben leszünk. Bízom a nővéremben.

Lépteket hallottam, majd finom ujjakat éreztem vállamra simulni. Nővérem zöld szemei semlegességet sugároztak. Ajkai cserepesek voltak és sebesek.

– Menj aludni – válaszként bólintottam. Így lesz a legjobb. Igaz, anya?

(A Pegazus alkotópályázat próza kategóriájának 2. helyezettje)

Magyari Márton: Távoli partok-1 (2022)